

Какво нѣщо сѣ звѣздитѣ.

Бѣше една лѣтна нощъ. Иванчо се заврѣщаше съ баща си отъ полето. Надъ тѣхъ блѣщукаха хиляди звѣздици, а всичко по земята бѣ потънало въ мракъ. „Какъ запалва Богъ онѣзи лампички горѣ на небето и какъ се крѣпятъ тамъ?“ запита Иванчо, Баща му се позасмѣ, а послѣ разказа това: „Звѣздитѣ не сѣ лампички, а всѣка една отъ тѣхъ е единъ свѣтъ. Нѣкои отъ тѣхъ сѣ голѣми, като нашата земя, а нѣкои много по-голѣми и отъ нея. Понеже тѣ сѣ извънредно далечъ отъ насъ, виждатъ ни се толкова малки, като свѣтли точкици. Цѣлото наше отечество, всички други държави, морета планини и рѣки изглеждатъ отъ тамъ сѣщо тѣй като една златна точкица.

Помни, Иванчо, че много отъ звѣздитѣ не сѣ нищо друго освѣнъ огънь—сѣщо такива, каквото е нашето слънце. Ти си чувалъ да казватъ, че нашето слънце е голѣмо развълнувано огнено море. Ето защо може да ни свѣти и топли щомъ блѣсне. То изглежда по-голѣмо, защото сме по близко до него. Съвсѣмъ друго е луната. Тя прѣдставлява единъ отдавна огасналъ огънь и сега нищо не покрива нейната земя, освѣнъ едни голѣми камѣни и пѣсѣкъ.

Тамъ нѣма никаква зелена трѣвица, никакво дръвче. никакво цвѣте — всичко е пусто и мъртво. Виждаме я да свѣти, защото слънцето ѝ праща своитѣ лъчи, както и на насъ. Нашата земя свѣти, до като грѣе слънцето, но щомъ слънцето се закрие, земята става тъмна. Сѣщо е и съ луната.